

jo i Bruxelles ganske klar over, at denne Garanti for Sikkerhed, som altsaa Locarno-Konferencens Aktstykker indeholder, kun vil have virkelig Gyldighed, kun virkelig vil betyde noget paa Betingelse af, at Belgien altid vil være i Stand til at forsvare sit eget Territorium, at Belgien for saa vidt repræsenterer en Magt i sig selv, og at Belgien ikke henfalder til den Fejltagelse at gaa til en forhastet Reduktion af sine effektive Styrker. Det er altsaa en Kommentar, og en saare interessant Kommentar, i Tilslutning til selve Locarno-Aktstykkerne, der opgiver den belgiske Neutralitet og sætter Rhinpagten og den dermed stærkt øgede Garanti i Neutralitetens Sted.

Det er ogsaa interessant at se den Udtalelse, der ledsager Locarno-Akterne med Hensyn til Folkeforbundspagten Artikel 16. Her kan man se, hvor vanskeligt det er at udtale sig, som man har gjort overfor Bladene paa Basis af disse Meddelelser om, hvad der er foregaaet, thi enhver, der har beskæftiget sig med disse Forhold, vil vist indrømme, at den Erklæring, som de vestlige Stormagters delegerede her har afgivet med Hensyn til Folkeforbundspagten Artikel 16, dens Forpligtelses Rækkevide, etc., denne Erklæring, i hvilken man efter Bladenes Meddelelser maatte lægge en øget Afsvækkelse af disse Forpligtelser, i Virkeligheden ingenlunde svarer til disse Forhaandsmeddelelser. Den indledes med, at den tyske Delegation har ønsket visse Klarlæggelser med Hensyn til Folkeforbundspagten Artikel 16. For det første havde man anket over, at Stormagternes Repræsentanter her afgjorde noget, som det i Virkeligheden tilkom ikke en Gang Folkeforbundsraadet, men Folkeforbundets Delegeretsforsamling at afgøre. Det hedder: „Vi er ikke kompetente til at tale i Folkeforbundets Navn, men vi tøver ikke med efter de Forhandlinger og Raadslagninger, der har fundet Sted i Folkeforbundsfor-samlingen og i Folkeforbundets forskellige Kommissioner, og efter de Forklaringer, der har fundet Sted under vore forskellige Samtaler, at meddele Dem den Fortolkning, som vi giver nævnte Artikel 16“ — og saa følger Fortolkningen. Efter denne Fortolkning skal de Forpligtelser, der følger af Artikel 16 for de forskellige Forbundsmedlemmer, forstaaes saaledes, at hver enkelt Medlemsstat er forpligtet til *loyalt* og *virksomt* at medarbejde paa at skaffe Folkeforbundspagten respekteret og møde en hvilken som helst Angrebshandling i det Omfang, som er foreneligt med den paagældendes militære Situation og med den paagældende

Stats geografiske Beliggenhed. Dette er et Referat, oven i Købet et meget afsvækket Referat, af de Forhandlinger, der i Aarevis har fundet Sted i Folkeforbundet, og der vil neppe kunne lægges tilnærmelsesvis det ind i denne Udtalelse, som man fra forskellige Sider har været tilbøjelig til.

Alligevel er det min Overbevisning, at Locarno-Konferencen i flere Henseender betyder et afgjort og stort Skridt fremad, det største siden Versailles-Freden, saa vist som man her paa et bestemt begrænset Omraade staar overfor en Afslutning af et stort europæisk Stridsspørgsmaal. For første Gang i den nyere Historie har vi set, at Tyskland og Frankrig godvilligt indbyrdes har anerkendt hinandens Grænser. Frankfurter-Freden havde Frankrig nødtvungen bøjet sig for i 1871, som Tyskland i 1919 nødtvungen maatte bøje sig for Versailles-Freden. Dette vil man ikke kunne sige efter Locarno-Akterne. Efter Locarno-Akterne — Rhinpagten Artikel 1 og 2 viser det tydeligt og klart — har Tyskland frivilligt anerkendt den ved Versailles-Freden skabte territorial-politiske Tilstand i Vest-europa ved Rhinen, og dermed maa man gaa ud fra, at dette vigtige politiske Mod-sætningsforhold er gaaet ud af den storpolitiske europæiske Diskussion. Men derfra og til en Virkeliggørelse af en saa alment omfattende Sikkerhed, at en virkelig vidtgaaende almen Reduktion af Rustningerne kan finde Sted, og videre endnu dertil, at en virkelig Afrustning skulde kunne finde Sted, er der efter min Formening endnu et langt Skridt.

Hækkerup: Ved Finanslovsdebatten for 5 Aar siden rettede jeg en Henstilling til den daværende Justitsminister om at foranledige en Omlægning og Sammenlægning af forskellige af Landets Dommerembeder. Jeg begrundede denne Henstilling med, at der var adskillige Dommere, som efter min Opfattelse gennemgaaende havde for lidt Arbejdsstof. Den daværende Justitsminister gav mig Ret. Han søgte og fik ved Loven af 22. December 1920 en dog noget indskrænket Bemyndigelse til at reformere i den af mig paapegede Retning. Naar jeg nu minder herom, er det ingenlunde, fordi jeg tvivler om, at den nuværende højtærede Justitsminister har baade Forstaaelse og Villie til at udnytte den givne Bemyndigelse, men det er, fordi jeg har lagt Mærke til, at Bestræbelserne i den Retning undertiden mødes med Protester og Modvillie fra Befolkningens Side. Det er den gamle Historie: Offentlig Spar-